Poštnina plačana v gotovini.

Leto XXV. Lendava, 30. oktobra 1938. Štev. 44. Cena 1 Din.

SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.

Letna naročnina v državi 30 Din., mesečno 2·50 Din., v inozemstvi 72 Din., mesečno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na skupni naslov pri širitelaj v državi je letna naročnina 24 Din., mesečna 2 Din. — Plačati se mora naprej. Štev. položnice 11806. Rokopisi se ne vračajo. — Cena oglasov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din. i tak niže Poslano i med tekstom vsaka reč 2 D., mali oglasi do 10 reči 5 Din., viševsaka reč 1:50 Din.

Kristuš-Kral.

Denešnja nedela — zadnja v meseci oktobri — je posvečena Kristuši Krali. Novi je te svetek. Nastavili so ga sv. oča po potrebi. Kralestvo bože na zemli, to je krščansko življenje v düšaj najmre propada. Verniki odpadajo od svoje vere v velkom števili. Ne telko pri nas, nego v drügih krajih i od tam se širi odpad od vere pomali po celom sveti. Začetek odpada je mlačnost krščenikov. Ta je strašno nevarna, zato ka pomali pripravla odpad tak, da se verniki niti ne zavedajo. I ravno zato je tak nevarna. I ta nevarna mlačnost — priprava za vekši odpad od vere i od Boga je že preci razširjena tüdi pri nas.

Sv. oča, ki vidijo povsem sveti, ki vidijo kak se bori proti Bogi velka Rusija, Nemčija i zdaj Austrija, rdeča Španija — ki vidijo, da krščeniki v toj borbi propadajo zavolo svoje mlačnosti — so podignoli svetek Kristuša Krala. S tem so krščanskomi sveti pokazali pravoga Krala, šteroga najprle moramo priznati i se njemi pokoravati i te pridejo na vrsto svetni kralovje i vladarje.

Kristuš je kak Bog vladar nebes i zemle. On je stvoro svet, On je stvoro človeka, On je stvoro vse ka človek za svoje življenje na zemli potrebüje, zato je On popolen gospodar vsakšega človeka i vseh narodov i vsega sveta. To mora ves svet priznati. Kristuši se moramo klanjati, pred njim pokleknoti i ga moliti i če On terja od nas, da živimo po njegovih božih zapovedaj — moramo tüdi živeti tak. Vsakši človek za sebe mora svoje življenje podvrči Kristušovim zapovedam i to vseširom gde živi i vsakši čas. Je vseedno če je v cerkvi ali na vulici ali na poli ali na senožeti ali v goricaj ali med slabimi lüdmi, podnevi i ponoči — vsikdar i vseširom mora človek živeti po Kristušovih zapovedaj. Kristuš je naš absoluten gospod, on ma pravico nam ravnati i mi mamo dužnost njemi se pokoravati.

Kak posamezen človek tak tüdi družina mora priznati Kristuša za svojega Gospoda. Družina — to so oča, mati i deca, pa šče hlapci, gde so. V takšoj družini mora vladati Kristušov düh: globoka vera v vsoj družini, pobožnost v vsoj družini, lübezen i mir v vsoj družini. Razvüzdanost, pijančüvanje, preklinjanje nema mesta v krščanskoj družini. Kristuš šče kralüvati tüdi v družini. Za to ma pravico, da je družino Bog nastavo, naj bi se v njoj rodila i vzgajala deca.

Družine vküp pa tvorijo občino i tak naprej državo. Kak ma Kristuš pravico, da kralüje v občini, tak tüdi v vsoj državi. Po njegovih zapovedaj se morajo voditi občine i tüdi države. On ma pravico, da to terja, ar je Gospod nebe i zemle i to pravico tüdi išče. Ne se njoj je odpovedao. Kristuš šče kralüvati v občinaj i državaj, ar šče vse lüdi zveličati.

Proti Kristušovomi kralüvanji pa se zdigavle svet; dnesden bole kak gda inda. Svet nešče priznati Kristuša za krala, nešče se njemi pokoravati, njegove zapovedi nešče poznati. I ne samo da se svet brani Kristušovoga kralüvanja — že to je nekaj strašnoga — ešče več, svet se celo bori proti Kristuši. I te boj postaja tak hüdi, tak strašen, da se šče nikdar proti nikomi kak svet stoji, tak strašen boj ne vodo, kak dnesden proti Kristuši. Vsa šker, ki so jo lüdje na sveti gda znajšli, se vporabla v tom boji proti Kristuši. Večina časopisov na sveti je proti Kristuši, večina knjig proti njemi piše, gledališča, kinoji, šole v večini proti Kristuši vzgajajo. Celo municijo so že v vnogih krajih začnoli nücati proti Kristuši. Življenje na vulicaj je ne krščansko, življenje v kavarnaj i oštarijaj nema na sebi skoro nikaj več krščanskoga. Tak svet šče izrinoti Kristuša Krala iz življenja. Pritisnoti ga šče v cerkev i ga tam zapreti naj ne bi mogeo vö. Gde so pa že tak daleč prišli, da so Kristuša resan že v cerkev potisnoli, tam pa te šče cerkev poderejo nad njim naj tüdi tü ne bi kralüvao, naj tüdi tü lüdje ne bi mogli priti do njega i ga poslüšati i moliti. Z ednov rečjov: Kristuš Kral nema več mesta na zemli. Svet se ga šče rešiti i živeti brez Boga.

Če pomislimo, kak nekaj strašnoga je to počenjanje sveta, kama to pela, ka de vsemi tomi konec, kakša de iz vsega toga večnost — se človek z grozi. Ar s tem, da se svet zdigavle proti Kristuši Krali, če ga nešče priznati i se bori proti Njemi — s tem ešče svet Kristuša Krala ne vniči. On ostane Gospod nebes i zemle i tüdi pokaže, da je On Kral sveta, gda pride čas. Že pride. Njemi se nikaj ne müdi, On je večen i vsemogočen. V njegove roke pride vsakši človek, tüdi tisti, ki zdaj cele narode vodijo proti Bogi, tüdi tisti bodo, ka vse node dugo — stali pred Njim. Samo te več ne bodo oni kralovje, nego Kristuš se te pokaže v vsoj svojoj božanskoj mogočnosti — pred šterov do vsi vladarje sveta prah i pepeo. Te bo meo reč On, ki zdaj mora mučati, te se pokaže z vsemi šeregi angelov On, ki se zdaj mora skrivati med štiri stene cerkve. te pove sodbo nad vsakim človekom On, šteroga zdaj svet nešče poslüšati. Nato se začne večnost — — v šteroj de samo eden vladar — večen, vsemogočen, neskončen: Kristuš Kral.

Molitev za dober tisk.

Molitev za dober tisk je neobhodno potrebna. Od 8—13. oktobra se je v Parizi vršo 37. kongres drüžbe „Dobroga tiska" (La bonne presse) i dnevnika „La Croix" ki ga to podjetje izdaja. Kongresa se je vdeležo tüdi naš izseljenski dühovnik Camplin. Na kongresi se je jako povdarjala potreba molitve za dober tisk. V te namen že delüje „Zveza Zdrava Marija", ki od svojih članov terja, naj molijo, da se Francija povrne k Bogi i katoličani zedinijo; da se popravi hüdo, ki ga napravi slab tisk i se razširi dober tisk.

To delo je dobilo potrdilo z najvišjega cerkvenoga mesta: pismo, ki ga je poslala pisarna papova, med drügim pravi:

„Ali zaman bi delali, če Bog ne bi davao rodovitnosti našim trüdom po svojoj milosrčnoj i vsemogočnoj milošči, zato ste jako pravilno postavili Vaš kongres na nadnaravno stališče i ste ga pripravlali s križarskov vojnov molitve. Sodili ste, da niedna molitev nema vekše valave i vrednosti kak najsvetejša Daritev naših oltarov, gde naš boži Odrešenik obnavla najodličnejšo daritev s Kalvarije. Zato ste v kolonaj (vrstaj) Vašega dnevnika z dragocenim sodelovanjom „Dela za pomoč dühovnikom" odprli obširno suskripcijo (naročanje) sv. meš po namenih samoga pape, ki so edino „cogitationes pacis" - misli mira - našega Gospoda Jezuša Kristuša, šteroga vzvišeni namestnik med nami so papa. Kak ne bi Njegova Svetost bila genjena zavolo te pobožne i lübeznipune misli, i kak Vam ne bi v odgovor izrazila svojega očinskoga zadoščenja pošilajoč velikoj družini „La Croix" i „La Bonne Presse" apoštolski blagoslov, zagotovilo preobilne rose naklonjenosti z nebes, ki podeli rodovitnost setvi Kongresa".

Družba „Dobroga tiska" izdaja ne samo dnevnik „La Croix", nego tüdi vnoge tednike, dvotednike, mesečnike i knige za stanove i starosti.

Kongresistov je bilo okoli 1.500, večinoma različen kler (kardinali, püšpeki i dühovniki) a tüdi jako dosta laikov, razprave izredno zanimive i stvarne. Vsakodnevno zborovanje se je začnolo s svetov mešov, pri šteroj se je večina vdeležencov prečistila, zborovanja sama so se vršila na večih različnih mestih.

Razgled po katoličanskom sveti.

Nemška Avstrija. Borba proti veri v šolaj je tak napredovala, da v njih nega več nikšega sleda vere. Vse privatne šole so ukinjene, vsi dühovniški i redovniški vučitelje so odstranjeni, verski program je vržen iz šol, pred včenjom i po včenjej se ne sme več moliti. Mesto molitve se spevlejo himne voditeli i domovini.

Sovjetska Rusija. Iz Moskve javlajo, da je neki belgijski prostozidar sestavo novi „Brezbožniški katekizem". Predsedništvo Brezbožniške internacionale je pohvalilo te katekizem. Vodja sovjetskih brezbožnikov Jaroslavski pa ne zadovolen z njim. Pravi, da so nešterna mesta preveč mlačna.

Nemčija. Ar nacionalnosocialistične organizacije vodijo mladino obojega spola v versko brezbrižnost, so nemški škofje organizirali tak zvano „potüjočo cerkev". Gotovo število dühovnikov potüje od mesta do mesta, iščejo stike z mladinov, jo spovedavajo, slüžijo njej sv. meše i rešüjejo njene težkoče. L. 1937. je „potüjoča cerkev" opravila pastorizacijo pri 28.163 delavcaj, 7.554 kmetaj, 18.531 potüjočih delavcaj i 744 osebaj, ki slüžijo. Se neso prišteti oni, ki majo redno düšno skrbstvo.

Španija. Verski pouk na srednjij šolaj v nacionalnoj Španiji je znova uvedo general Franco. Iz šol ga je spravo minister Sainz Rodriguez.

Na šteroj strani bo zmaga?

Predsednik naše vlade v Beogradi, g. dr. Stojadinović, je že dostakrat drapno po svojih neprijatelaj, ali tak izdatno nikdar, kak zdaj, kda je predlagao razpüst narodne skupščine i pozvao narod na nove volitve.

On sam je povedao, ka naša država dozdaj ne poznala predsednika vlade, šteri bi tak zagvišen zmage stopo pred volilce, kak ravno on.

I meo je prav.

Pravilnost njegove politike je potrdila burna zgodovina komaj preminočih dni.

Naj se obrnemo na štero-šteč stran sveta, ne bilo viditi naroda, šteri ne bi gledao z najvekšov zaskrblenostjov na dogodke, ki so v besnom divjanji sledili eden drügomi. Milijonske armade so čakale na zapoved, pripravleni štüki so čakali na zapoved, da začnejo svoje peklensko delo, da porüšijo v prah i požgejo v pepeo, ka so celi rodovi zgradili v znoji svojega obraza. Matere so skrivoma pretakale skuze i si pripravlale čaren obleč za dni žalüvanja. Mala dečica je znala povedati v šolaj, ka več prej ne bodo küpili ata zvezkov, vej itak ne ostane nikaj živoga, vse porüšijo, požgejo i zastrupijo eroplani... Težke milijone — i milijone lüdskih penez so potrošili za mobilizacijo. Čarna žalost je plavala pod nebov i črna žalost je punila človeča srca. *Indri! Ali pri nas ne!*

Znam, tüdi naše matere so trepetale za sinom, tüdi našim materam je rane rezala v srce miseo, ka pa če se tüdi mi zapletemo v bojno, ali kaj je bila naša skrb i kaj je bilo naše trplenje proti skrbi i trplenji tistih narodov, šteri so meli menje modre voditele?! Če smo mi pretakali skuze, so drügi narodi prejokali cela morja biserov žalosti. Pri nas mobilizacije ne bilo, milijoni i milijoni so narodi prihranjeni pa še mir.

Poznali smo voditele, šterim se je klanjao cvet šolanoga sveta, ali pokazalo se je, da so vživali nezaslüženo hvalo. Dnes ne morejo pred svoj narod, ar so posledice njuve politike pokazale, ka so vodili slabo politiko. Naš dr. Stojadinović pa lejko stopi pred naš narod i lejko pove:

„Bratje, pred tremi leti smo meli na vse strani same neprijatele sosede, dnes jih nemamo."

„Pred tremi leti je bio narod razbit v dve ne ednakivi polovici, na prej „državotvorno *menšino*" i na državi sovražno večino. Dnes te razceplenosti ne poznamo."

„Pred nikelko dnevi so indri pripravlali morilno orožje i čaren gvant za žalovanje. Trepetalo i na strašno prišestnost je mislilo vse. Pri nas, hvala bodi dobromi Bogi, smo lejko püstili orožje v kasarnaj, velki dnevi so šli mimo nas, sovraštvo, čarna skrb i moreča žalost sta ostala onstran naših mej."

„Takša je bila moja politika i politika mojih prijatelov. To politiko ščem nadalüvati i za takšo politiko prosim za vaše zavüpanje."

To je povedao dr. Stojadinović. I te reči pomenijo, da bo zmaga na njegovoj strani. To znajo vsi premagani neprijatelje naše dnešnje vlade i to spoznanje je tista strašna palica, štera je drapnola po njih tisti den, kda je bila skupščina raspüščena i narod pozvan k volitvam.

Kak daleč so pobiti sovražniki dnešnje vlade, najbole svedoči, ka so se ponüdili za pomočnika pri volitvaj stranki tistoga doktora Mačka v Zagrebi, šteroj stranki so vsa leta svojega vladanja dosledno kopali večni grob. Jamo so kopali drügim, sami so spadnoli v njo. Želimo njim večni mir i pokoj! V Slov. Krajini bo zmagala lista prijatelov mirü!

Španija.

Italija je iz Španije pozvala svoje prostovolce, ki so bili v Francovoj armadi. Odišlo je že 10.000 pešcov, prihodnje tjedne pa odidejo topničari i drüge čete. Italija je to včinila, da njej je Anglija priznala zasedbo Abesinije i uveljavila sporazum, ki ga je poleti sklenola z Italijov. — V Španiji bo vendar ednok konec državlanske bojne.

Polska

nikak ne zadovolna s tem, da bi tvorile Slovaška i P. Rusija zvezno državo s Češkov. Polaki predlagajo, naj bo Slovaška samostojna država pod varstvom Polska, P. Rusi bi pa naj prišli pod Madžarsko, da bi na te način Polska i Madžarska prišle do skupnih mej. — Širijo se vesti, da bo mela odločilno reč v tom Nemčija.

Nedela

po Risalaj dvajsetiprva.

Evangelium (Mataj 18.) Tisti čas je pravo Jezuš svojim vučenikom priliko eto: Prispodobno je včinjeno Kralestvo nebesko k človeki Krali, ki je šteo račun činiti z svojimi slugami. I gda bi začao račun činiti, postavleni je pred njega eden, šteri je dužen bio njemi deset jezer talentomov. Gda bi pa ne meo, odket bi plačao, zapovedo ga je Gospod njegov odati i ženo njegovo i sini i vsa, ka je meo, ino plačati. Doli spadnovši pa on sluga, molo se je njemi govoreči: mej potrplenje z menom i vsa ti plačam. Smilüvao se je pa Gospod nad onim slugom, odpüsto ga je i dug njemi je engedüvao. Vö idoči pa on sluga, našao je ednoga z svoji službeni tivarisov, ki je dužen bio njemi sto sodov i zgrabivši davio ga je govoreči: plačaj, ka si dužen. I doli spadnovši te službeni tivariš njegov, proso ga je govoreči: potrplenje mej z menom i vsa ti plačam. On je pa nej šteo, nego je šo i vrgo je njega v temnico, dokeč bi dug plačao. Videvši pa njegovi službeni tivarišje, štera so se godila, jako so se razsrdili i idoči pripovidavali so Gospodi svojemi vsa, štera so včinjena. Teda je prizvao njega Gospod njegov i veli njemi: sluga nečamuren, ves dug sam ti odpüsto, da si me proso. Nejli se je trbelo zato i tebi smilüvati nad tvojim službenim tivarišom, kak sam se i jas nad tebom smilüvao? I razsrdivši se Gospod njegov, dao ga je mantračom, dokeč bi ves dug plačao. Tak i Oča moj Nebeski včini vam, či ne odpüstite vsaki brati svojemi z srca vašega.

*

Svetek Kristuša Krala! Zakaj obhajamo te svetek? Zato ar vnogi neščejo, da bi Kristuš kralüvao. Mi pa ščemo, da kralüje. Zato te svetek. Svet je zaistino čüden! Boga ščejo vrči z nebeskoga prestola? Što? Lüdje. Črvički zemle. Stvari ščejo odstaviti, odstraniti, bujti svojega stvarnika! Norost!

„Nebesa i zemla dobro poslüšajte, ar Gospod govori! Deco sam si odgojio pa jih povišao, oni pa so me zaničavali. Jünec pozna svojega gospoda i osel jasli svojega gospodara, Izrael pa ne pozna mene i moje lüdstvo me ne razmi.“ (Iz. 1. 2. 3.)

Tak se je tožo Gospod v staroj zavezi po proroki Izaiji nad svojim lüdstvom, ki ga je pozabilo i zapüstilo. Ali nema vzroka tožiti tak, pa ešče hüše dnesden? Ka vidimo okoli sebe?... No, pri nas je ešče nekaj vere doma. Bog varuj, da bi je ne bilo! A če malo pogledamo po sveti, ka vidimo? Istina. Tüdi po drügih deželah je ešče vnogo vere. Bog ma ešče dosta gorečih prijatelov. A po drügoj strani pa toliko nevere!

„Ka mislite, gda pride Sin človekov, ali bo ešče najšeo vero na zemli?“ (Luka 18-8.) je negda pitao Jezuš svoje verne. I če bi dnes prišeo na svet: se v Evropo, Ameriko, Severno i Južno, v velike varaše: v Beč, Berlin, Pariz, London, Newyork, Čikago? Ali bi ga poznali? Sprejeli? Ali ne bi znova tožo: „Nebesa i zemla dobro poslüšajte. Deco sam si odgojio, oni pa me zaničüjejo. Izrael ne pozna mene i moje lüstvo me ne razmi!“

Oh, v velkoj meri je svet svojemi Stvarniki obrno hrbet, se njemi odpovedao i od njega odtrgao. Ga ne pozna, ne priznava za svojega Gospoda i Krala. Ne potrebüje nikšega Boga, je sam svoj bog i gospod. Toda kak se lüdje vladajo brezi Boga i kak izhajajo brezi njega, to pa tüdi jasno vidimo. Ali je bila že gda takša stiska i zmešnjava na sveti, kak je zdaj? Lüdje ščejo zidati babilonski tören do nebes, pa so se jim jeziki zmešali. Da ešče vse hüše kak jeziki zmešali! V svetovnoj bojni so se narodi klali med seboj, kak ešče nikdar ne. I zdaj po vojski ešče nikšega mira nega.

Svet brezi Boga-vladara je kak družina brezi oče i matere. Ka bo v hiži, gde so sama mala deca brezi starišov! Vse v neredi: kričijo, cvilijo, bijejo se i jočejo. Prav tak je zdaj na sveti. Bog mora vladati na sveti — ali pa človeštvo prejde! Če se svet ne povrne k Bogi, bo ešče hüše, vekša zmešnjava.

Pogajanja med Čehoslovaškov i Madžarskov.

se nadalüjejo. Nemčija i Italija pritiskata na ČSR i Madžarsko, naj rešita to zadevo mirnim potom. ČSR bi naj odstopila Madžarskoj brez glasovanja ozemle južno od Bratislave tak, da bi Madžarska dobila tüdi Košice. Odpovedali bi se pa Bratislavi. Madjari bi zato püstili nepoškodovano železniško progo, ki vodi skoz Slovaško v Romunijo.

V Podkarpatskoj Rusiji

i v krajaj okoli Bratislave do Košic je bilo proglašeno obsedno stanje. Deželni zbor je izdao proglas na narod, v šterom se protivi delitvi P. Rusije. Madžarska i Polska si ščeta razdeliti P. Rusijo. Polska je poslala svojega zvünešnjega ministra Becka v Romunijo, da bi pridobo krala Karla za delitev P. Rusije. Romunija bi dobila tisti del, kde prebivajo Romuni. Becki je krao Karol odgovoro, da ne pristane na to. Pač pa Romunija ne bo ovirala Polske v tom slučaji. Romunija bo pristala na rešitev, ki jo bodo dale velesile. — Polaki se bojijo, da bi zahtevalo samoupravo tistih 7 miljonov Ukrajincov, ki živejo na Polskom, če bi jo melo $^1/_2$ miljona onih, ki živejo v ČSR. Zato ščejo razkosati P. Rusijo.

ČSR je odpovedala pakt s Sovjeti.

Čehoslovaški poslanik v Moskvi je izročo namestniki sovjetskoga komisara za zvün. zadeve Potjonkini noto čsl. vlade, v šteroj ta odpovedüje pakt, sklenjeni 16. maja 1935. med ČSR i sovjetskov Rusijov. Čsl. vlada povdarja, da jo silijo spremembe, ki so nastale, k toj odpovedi.

Češka nas vči.

Širše plasti lüdstva navadno nemajo samostojnoga mišlenja. Dajo se voditi od voditelov. Voditeli držijo shode i pišejo časopise i potom teh lüdi vodijo. Če so voditeli dobri, pošteni i lübijo svoje lüdstvo, te lüdi vodijo po dobroj poti, po šteroj najdejo mir i zadovolstvo. Če so pa voditeli slabi, če majo krive navuke, te tüdi lüdi zavajajo na krive poti. Kem bole je lüdstvo nevučeno, tem menje ma samostojnoga mišlenja, tem ležej ga je zapelati. Gda se pa lüdstvo zapela, te pride v stiske i komaj te jemle v pamet, da je zapelano, da ne melo pravih voditelov.

Tak so se Čehi dali voditi od lažnivih prorokov — ruskih komunistov i od njuvih bratov framasonov. Te so češkomi narodi obetali srečo, moč, lepo bodočnost. Dvajsti let so je vodili po vseh mogočih potaj, samo po tistih ne, štero nam je Kristuš pokazao. Za Kristušom so voditeli češkoga naroda ne šteli iti. Nasprotno! Rešiti so se šteli Boga, neso pa telko čedni bili, ka bi razmili, da što se šče Boga rešiti — v pekeo spadne. I Čehi zdaj majo pravi pekeo na zemli. Komaj zdaj odpirajo svoje oči i se pitajo, što je tomi kriv. Što jih je pripelao v takšo nevolo, v kakšoj je ne bio nieden drügi narod duga leta. Zdaj spoznavajo, da so te strašne katastrofe krivi njuvi lažnivi voditeli komunisti i framasoni, ki so oboji največši neprijateli dühovnikov i sv. Cerkve. I kda to spoznavajo, zdaj se te upirajo tem svojim dozdajšnjim voditelom. Beneš, dozdajšnji predsednik republike, je morao odstopiti. Za njim so Čehi odpovedali zveze s komunističnov Rusijov, ki je največ kriva češke nesreče, prepovedali so tüdi framasonska drüštva, ki so se tajno zbirala i zdaj iščejo nove poti, inačiše od dozdajšnjih. Čehi sami spoznavajo, da je vzrok njuve nesreče to, da so šteli vladati brez Boga. Zato se zdaj zdigavle glas: nazaj k Bogi, nazaj h krščanskoj veri. Med mnogimi takšimi glasi omenimo samo ednoga, članek v znanom listi „Katolik“. Te list piše v članki: „Boža roka nas je dosegnola“, med drügim sledeče:

„Naš narod se je zadnjih 20 let vdao življenji, ki je bilo podobno življenji izvoljenoga lüdstva, gda se je mesto pravomi Bogi klanjalo zlatomi téleti. Mi smo se pijanili ob misli, da moremo kakti katoličani svobodno živeti, nesmo pa videli, da narod vse bole sledi onim, ki so se toti z vlüdnim obrazom klanjali avtoriteti Cerkve, a so skrito i javno davali vso pomoč tistim strujam, ki so delale proti Bogi. Porüšili smo Marijino soho v Pragi, pometali smo križe iz šol i uzakonili smo razdavanje. K našemi patroni sv. Ivani Nepomuki, k šteromi je nekda romao ves veren narod, ar se je zavedao, ka njemi je v dnevaj stiske pomeno, je zadnje čase prihajala le ščе mala vnožica. Skoro smo ga znova vrgli s kamenitoga mosta, po deželi pa smo itak porüšili vnogo njegovih soh. Slüžabnike bože smo zapostavlali, gde smo mogli, v istini pa je tüdi vnogo odpadnolo od matere Cerkve. Cela armada vučitelstva vse do dnes delüje v dečinskih düšaj proti Cerkvi, na deželi i v mesti pa gledališče, film i tisk pomali rüšijo sramežlivost i poštenost. Pa tüdi v vernih srcih je postal topi čüt za božo čast i lübezen do bližnjega, vodila se je nekrščanska borba z lažjov, noritvijov i nevoščenostjov. Hus je bio v svojem odpori proti avtoriteti zgled večini naroda, sv. Vaclav nam je bio pomenben le v teliko, da smo se mogli z njim postavlati kak ustanovitelom jezeroletnoga kralestva. Ob nedelah smo veselo delali, kunoli i se zakunjavali na bože ime. Nej bilo zapovedi, da je ne bi prelamlali. Za svoje najbolše prijatele, na štere smo stavili vse svoje vüpe, smo meli prostozidare i izrazite brezbožnike. To vse je nebeški Oča gledao 20 let, na koj je prišla zaslužena kaštiga. Nego Gospod nas ne šteo vničiti. Prišparana nam je bila bojna, v šteroj bi bili popolnoma vničeni. I tak smo nikelko odvrnoli boži srd od sebe, ar smo se zadnje čase iskreno zatekali k Tinskoj Materi božoj i sv. Vaclavi, pod šteroga varstvo smo namenili postaviti svojo armado. Od popolnoga vničenja nas je obvarovalo spokorno življenje i goreča molitev naših dobrih sorojakov, ki so toti v menjšini, a so delali Bogi silo s svojimi molitvami. Težka preizkušnja, ki je prišla nad nas, je podobna bolestnoj operaciji, od štere pa lehko, če se obrnemo k Bogi, vstanemo ozdravleni na düši i na teli...“

Tak govorijo Čehi sami. Vidi se, da spoznavajo istino, da so si sami krivi, ar so se dali voditi od krivih prorokov. Te reči naj bodo tüdi nam v resen opomin. Tüdi prinas se javlajo takši krivi prorocje, ki lüdem proroküjejo, da bodo prišli bolši časi, če se več ne damo voditi od dühovnikov, od sv. Cerkve. Zato lüdi šuntajo proti slüžabnikom božim, te blatijo z lažmi, samo da bi lüdstvo preslepili i do dühovnikov zbüdili nezavüpanje. Ali se naše dozdaj verno lüdstvo tüdi da zapelati? Ali de tüdi raj vervalo tem lažnivim prorokom, kak pa svojim düšnim pastirom? Če bo, te lejko naprej proroküjemo, da bodo prišli nad nas hüjši časi kak so zdaj nad Češkov.

Samo edno pitamo: komi naj bole verjemo, človeki, ki v Boga ne verje, ki ne moli, ki k spovedi nejde, ki na večnost nikaj ne da, — ali pa dühovniki, slüžabniki božemi, ki moli, ki ves živi za Boga i za lüdi, ki tüdi svoje življenje da za lüdi, če bi trbelo? Kak mislite, šteromi naj bole verjemo? Za tistim te tüdi hodimo!

Blagoslovitev nove kmetijske šole v Rakičani.

Preminočo nedelo se je vršila v Rakičani lepa i za vso Slov. Krajino pomenliva slovesnost. Bila je odprta ban. kmet. šola, ki naj naše kmečke dečke vči dobro gospodariti. Kak velikoga pomena ma takša šola, ne trbe posebi povdarjati. Če ščeš biti dober kovač, ali krojač, ali čevlar, ali pintar, ali mizar, ali dobra küharica itd. se moraš v tistoj stroki včiti. Vsakše reči se trebe včiti. Samo ravno gospodariti se ne trebe včiti? To ščе prav posebno. Ne zadosta, da sin poleg svojega oče raste i po njegovoj smrti začne gospodariti. Takši gospodar nemre nikam priti, družina njemi strada, odati nega kaj i tak je vsa družina siromaška. Posebno če nega dosta zemle, trebe dobro znati gospodariti, da se na malom falaček telko pridela, kak družina potrebüje. Zato je pa nova kmet. šola v Rakičani nad vse važna posebno za naš kraj, gde nega nikaj drügo, samo kmetijstvo. Zato se za kmetijstvo moramo izšolati, da bomo znali na našij njivaj ednok telko pridelati kak zdaj. Blagoslovitev so zvršili naš prevzvišeni gospod škof dr. Ivan Tomažič. Na slovesnost je prišeo tüdi sam gospod ban dr. Marko Natlačen, šteromi se v prvoj rendi mamo zahvaliti, da je šola gotova. Poleg toga so prišli še gg. okrajni načelniki dr. Bratina iz Sobote, Grabrian iz Lendave, dr. Farčnik iz Ljutomera; kanonik Weix, od Sv. Križa pri Ljutomeri, oba nar. poslanca; ban. svetniki i vnožina lüdi.

Materi v spomin.

Rad bi napisal par vrstic rajni materi v spomin. Ne bo to kak življenjepis, ne bo to niti črtica, to bo le majhen spomin, ki ga jaz pišem sebi in domačim v tolažbo. Tako hitro je umrla, da še danes ne morem verjeti, da je več ni med živimi, da smo ostali sirote brez očeta, brez matere. Ostane nam sedaj samo nebeški Oče, Vsemogočni Bog. Oh, kako bomo sedaj iz srca molili vsak dan „Oče naš“. Pa ta Oče je tako mogočen, tako dober, da nam bo nadomestil očeta in mater, če le mi ne bomo postali nevredni njegove očetovske ljubezni. O ne, to ni mogoče, saj je njegova ljubezen in njegovo usmiljenje neskončno.

Ko se lotim peresa, da bi tebi, draga mati, ki si mi dala življenje, ki si prebudila mojo dušo k nadnaravnemu življenju, ki si me vzgojila ne samo telesno, ampak tudi duhovno, da danes dvigam svojo glavo proti nebu in z otroškim zaupanjem kličem Bogu Oče, se mi roka trese, razum odpoveduje svojo pomoč, ker vsaka beseda premalo pove, ker srce ob vsaki besedi ostane hladno, ne čuti tiste toplote, ki jo čuti ob sami besedi „mati“. Godi se mi, kot se je godilo učencu, ki je pisal šolsko nalogo o materi. Predmet se mu je zdel lahek, misli so mu kar vrele iz ljubečega srca: pisal je in pisal. Strani so se polnile, ura se je bližala h koncu. Prebral je kar je napisal in s žalostjo ugotovil, da kar je napisal, ne odgovarja resnici, da je mati veliko več. Prečrtal je i znova začel. Pa tudi sedaj ni bil zadovoljen: besede niso odgovarjale čuvstvom, ker nikakor ni mogel najti izrazov, s katerimi bi izrazil svojo nadčloveško ljubezen do tega najplemenitejšega bitja na zemlji. Še enkrat je prečrtal in potem napisal samo te besede: „Ma mère est ma mère — moja mati je moja mati“. Profesor je razumel plemenito srce svojega učenca in mu dal odlično. Jaz ne pričakujem od nikogar take pohvale, samo prosim ljubeznivega bralca, naj oprosti, če besede ne bodo odgovarjale vzvišenosti predmeta in naj vidi v tem le, kako je ljubezen iznajdljiva, da skuša doseči vsaj nekaj, ko vidi, da je cilj previsok, da nedosegljiv.

Ko bi mi kdo rekel, naj z eno samo besedo opišem življenje svoje matere, bi ne bil v zadregi: tisto veliko besedo bi takoj napisal in v njej videl ves potek njenega življenja ali bolje rečeno njen življenjepis, je beseda: križ. V znamenju križa je pisano življenje Sina božjega, v znamenju križa je zapečateno naše odrešenje; v znamenju križa je krščanstvo zmagalo nad poganstvom in še danes velja vsakemu, kdor hoče do zmage: „Per aspera ad astra, in hoc signo vinces. — Po težavah boš prišel do cilja; v tem znamenju, namreč v znamenju križa boš zmagal“. Boj, križi in težave so le poti, ki vodijo do zmage in so edine, ker drugih ni. O, kako lepo je to povedal sv. Avguštin: „Triumphat victor imperator: sed non vicisset, nisi pugnavisset“. Zmagoslavni poveljnik obhaja slavje, a pomni dobro, da je le preko bojev prišel do zmage, do slavja. Vse človeško življenje je zapopadeno v tej globoki besedi: križ, saj križ človeka spremlja od zibelke do groba. In ko telo strohni, na grobu še vedno stoji križ, ki priča poznim rodovom, da je na tem mestu pokopan kristjan, s križem zaznamovan. Križ mu je bil tovariš v trpljenju in križ ga bo spremljal v večno življenje: prišel bo namreč dan, ko se bo pojavilo znamenje križa na nebu in tedaj bodo tisti, ki so zaspali v Gospodu, vstali k novemu življenju. Naša vera je vera v Križanega in kdor razume skrivnost sv. križa, razume v vsej globočini našo vero. S ponosom tedaj rečemo, da je križ podoba njenega življenja. Trpljenje jo je spremljalo od zibelke do groba, od rane mladosti pa vse do smrtne ure. Bila je izmed tistih čvrstih duš, ki se je zgodaj naučila trpeti in sicer pravilno trpeti, ne godrnjaje, ampak z veseljem v sladkem upanju, da se bo trpljenje tega sveta spremenilo nekoč v veselje. Ni se nikdar pritoževala, da ji Bog pošilja trpljenje, ker ga je pravilno cenila, ker ga je gledala v pravi svetlobi. V trpljenju je videla pravo bogastvo, zato je tudi hrepenela po tem bogastvu, ki je za neverni svet nesmisel, za posvetne ljudi pa največja nesreča. Tako trpljenje išče samoto, se boji ljudi, da ga ne bi oropali, da ne bi s pohvalo uničili nadnaravnega zasluženja. V teh vrsticah je skrit vir človeške sreče na zemlji, je zapopaden namen in smisel našega življenja. Kako nam postanejo jasne besede Gospodove: „Nimamo tukaj stalnega bivališča; blagor jokajočim, kajti bodo potolaženi; blagor tistim, ki trpe preganjanje zavoljo mojega imena!“ Vrednosti se spremene: bogastvo postane nesreča; trpljenje prava sreča. A je to mogoče? O da, mogoče je le tistemu, ki vsako stvar gleda iz vidika večnosti, ki vodi, kakor je vodil sv. Alojzij: „Quod aeternum non est, nihil est. — Kar ni večno ni nič“. In to trpljenje je bilo vir tvoje sreče, kajti verovala si, da ti ga pošilja nebeški Oče, ki ve, kaj je najboljše za vsakega človeka, ki je vreden in neskončno moder, ki se nikdar ne zmoti, četudi se nam včasih zdi, da bi moralo biti drugače. Trpela si s sladkim občutkom, da bi moralo biti drugače. Trpela si s sladkim občutkom, da oko nebeškega Očeta bedi nad teboj, da šteje sekunde tvojega mučnega življenja; navdajalo te je sladko upanje, da bo nekoč bolje, da bo trpljenje v večnosti bogato poplačano.

9. oktober v Franciji.

„Najlepša je — jesen“, — doba sada božega blagoslova i našega dela. „Gda jesenski vöter listje tá nese . . .“ Idemo, idemo, vsi se razločimo, zato kredi bodimo, ta pesem s svojov tužnov melodijov mi neslišno zveni ob spomini na moj „sprehod“ na pokopališče preminočo nedelo 9. oktobra.

Z ednov izseljenkov sem šo na znano pokopališče Thiais blagoslavlat grob Durič Marije iz Bakovec, ki ne mogla meti cerkvenoga sprevoda. Mrla je letos 7. februara. Ideva mimo kraja, gde sem 28. junija molo za naše † vojake. Ideva daleč na konec pokopališča med dvoredom mladih topol. Naskori najdeva grob s skromnim napisom. Nemam potrebne cerkvene obleke; ve sem pa itak čarno oblečeni, celo dugi kaput mam. Sveče ne bi mogla prižgati: na tom pokopališči, zanimivo, je vsikdar močen veter. Naj pa vrsta topolov nadomešča sveče, naj bodo njih srčasti listi, ki jih veter neprestano obrača, kak neštevilni plameni . . . Niti blagoslovlene vode sva nej mela. Ali blagoslov vendar nej nujno na to navezani: „quodcumque benedixeris . . .“ kajkoli blagosloviš, so nam püšpek pravili pri posvetitvi. V dühi gledam † Bašo, kak s palcom desne roke rišejo križ na čelo male dece, ki jih srečajo; brez blagoslovlene vode.

Dišeče kadilo naj bo najna molitev:

„Reši me Gospod večne smrti — tisti grozepolni dan — ko se bosta majala nebo i zemlja — ko prideš sodit svet z ognjem“.

Večna smrt, ogenj. „Sil peklenskih reši Gospod njeno dušo. Ne daj je sovražniku v roke, ampak zapovej, naj jo sveti angeli privedejo v rajsko domovino . . .“ Ali vam ne odmeva na vsakšem pokopališči naša krasna melodija: „Et cum Lazaro . . . z nekdašnjim sirmakom Lazarom naj večno žive“, ne merje. Naj zmagajo dobri angeli v borbi hüdobnih za našo düšo.

Čüdne senje od pokojne mi pripovidavle njena prijatelica, ki mi je dala na sv. mešo za pokojno. Opravo sem jo prvo nedelo oktobra. Tisti večer se je senjalo prijatelici: pokojna je prišla k njoj vsa belo oblečena, z rožnim vencom na glavi i v rokah šopek krasnih rož; te šopek je prijatelici dala rekoč: Zdaj te nikaj več ne prosim. Nato je preminola, prijatelica se je pa jako prestrašila. Moliva za tiste, ki so zakopani na tom pokopališči, moliva za düše v purgatoriumi. Moliva za vse pokojne izseljence i končno za † krala Aleksandra, na obletnico njegove tragične smrti na francuskoj zemli. Spominam se, kak me, maloga gimnazijca, v parki grada Suvobor na Bledi spitavle što sem i odked; ka nameravam postati? „Svečnik.“ Ne vem, zakaj sem pozabo pristaviti „Vaše Veličanstvo“; čez par sekund popravim napako, pa se mi Njegovo Veličanstvo veselo nasmehne, pa me lahno vdari po lici, kak püšpek pri fermi . . . Naj bi se po toj molitvi izseljenskoga dühovnika tam v onostranstvi še bole veselo nasmehno . . . „Odveži jih vsake vezi grehov, da se zopet obujeni v slavi vstajenja spoćijejo med tvojimi svetniki. Gospod, daj jim Večni Pokoj . . .“

Več Francozov mi je pravilo, da je naš krao Aleksander bio izredno prilübleni v Franciji. Ravnotak drügi inozemski vladar, belgijski krao Albert, ki so njemi te dni (12. oktobra) v Parizi odkrili spomenik na trgi Sloge (Concorde): kip ga predstavla na konji v smeri proti vzhodi. Na podstavki so reliefi iz 1914-1918; edna izmed teh podob kaže, kak nemška armada bombardira belgijska mesta . . . Camplin.

Glasi iz Slovenske krajine.

Navuk za tretjired sv. Frančiška je dnes tjeden, novembra 7. v Črensovcih po večernicaj. Večernice ob 2.

Družba sv. Rafaela za varstvo izseljencov Slov. Krajine zavolo počitka predsednika ne mogla obdržati na god sv. Rafaela občnoga zbora. Obdržala ga bo, gda se g. predsednik vrnejo. Den občnoga zbora se objavo v Novinaj.

Urednik Novin so sred oktobra odišli v Dalmacijo na počitnice i se po treh tjednaj te dneve vrnejo. Bog njim daj moč düševno i telovno, da svojo zvišeno nalogo po naših dobrih, krščanskih listaj v popolnosti vršijo i dosegnejo ž njimi bože namene.

Dobrovnik. Pred dvema tjednoma so se odselili od nas k Sv. Martini pri Vurbergi bivši naš g. kaplan Zelko Ivan. Vsa fara bo ohranila g. Zelka v trajnom i lepom spomini, ar so bili jako dober dühovnik. V našoj fari so ustanovili Prosvetno društvo na Kobilji tüdi Fantovski odsek v Strehovcih, ki so sicer ne v našo faro, pa k nam hodijo k meši i so v Dobrovniško občino. G. kaplan so jako navdüšeni prosvetni delavec. Oni so se tüdi močno zavzeli za pravice Slovencov v cerkvi, ki so je dozdaj nej v polnoj meri vživali. Nešterni Madjari so jim to zamerili, bole pametni so jim pa dali prav, ar trbej vsakomi dati, ka komi ide. G. kaplan so jako dober predgar i so jih tüdi zavolo toga vsi jako radi meli. Na novom mesti njim vsi farniki želemo vnogo uspeha i dosta božega blagoslova.

Lendava. Dne 25. t. m. ob 10. vüri predpoldne se je v občinskoj posvetovalnici v Dolnji Lendavi vršila seja Okrajne organizacije JRZ zavolo določitve kandidata za naš srez. Predlog predstavnikov krajev. organizacij je bio, da se z ozirom na veliko, požrtvovalno, nesebično ter uspešno delo za naš srez zaprosi dr. Klar Franc, dosedanji narodni poslanec, da sprejme kandidaturo tüdi za sledeče državno zborne volitve. G. dr. Klar je ta predlog sprejeo i se zahvalo predstavnikom za izkazano zavüpanje. Nato se je po krajšoj debati za namestnika kandidata soglasno predlagao g. Horvat Anton, črensovski župan, ki je predlog sprejeo i se zahvalo navzočim. S tem je postao kandidat na listi Jugoslovanske Radikalne Zajednice v lendavskom srezi g. dr. Klar Franc, zdravnik i dosedanji narodni poslanec, njegov namestnik pa g. Horvat Anton, predsednik občine Črensovci.

Ljutomer. V nedelo je tü vmrla po dugom mučnom betegi, v Bogi vdano ga. Jozefa Razlag, soproga tük. lončarja i posestnika. Rajna je bila mati naše sotrüdnice i pesnice Vike. Pokojnica je bila blaga, globokoverna, usmiljena i skrbna mati i dobra soseda. Naj ji sveti večna svetlost! Ostalim naše sožalje!

Podružnica zveze združenih delavcev v M. Soboti, bo mela v nedeljo, dne 30. okt. t. l. ob 11 vöri dopoldne v organizacijskih prostorih v Delavskom domi v M. Soboti, svoj občni zbor. Za vse člane je občni zbor obvezan. Vabimo vso ročno delavstvo ob blüzi i daleč, da se tüdi ono vdeleži toga zbora, čeravno še neso člani ZZD. Prisostvovao bo tüdi zastopnik centrale iz Ljubljane.

Kobilje. Preteklo nedeljo smo meli pri nas ustanovno küpščino cerkvene občine. Ob toj priliki so nas pa obiskali g. dekan Jerič, ki so meli tüdi velko mešo i predgo. Küpščina je potekla jako mirno i dostojno. Po čitanji pravil, ki so nam jih razložili g. dekan, smo soglasno izvolili naslednji odbor: Domonkoš Ludvik, Györek Viljem, Laci Ludvik, Nemet Pavel, Šabjan Janoš, Berden Franc, Dominko Anton, Miholič Peter, Bukovec Fr., Horvat Št., Laci Peter, Berden Pavel; namestniki so: Lopert Peter, Ferencek Peter, Bukovec Jožef.

Novi stüdenec bodo dali delati gospod urednik, gda se povrnejo s svojega potovanja, v Našem domi. Cementani oseki i lori so že pripelani.

Mošt vre. V lendavskih goricaj je bratva že minola i se že tüdi vidijo posledice zavreloga mošta. Vsikdar več gingavih prihaja dol po klancaj. Vina je bilo letos preci več kak lani. I tüdi bolše bo.

Kobilje. Preminočo nedelo je meo naš Fantovski odsek lepo predavanje od slinavke i parkljevke. Predavali so nam g. živinozdravnik Baša Naci, ki so nam po domače i nazorno pokazali vzroke te bolezni, njene znake i posledice. Predavanje se je vdeležilo jako dosta lüdi, tak da je velka šolska soba bila premala. Predavanje je bilo jako potrebno, ar je že jako dosta živine zbetežalo. Zdaj se bomo bar znali ravnati. Gospodi živinozdravniki Baši ešče ednok lepa hvala.

Sestanek v Franciji.

30. oktobra, na nedelo Kristuša Krala, Voves (Eure et Loir); javite se na naslov: Hajdinjak Jožef, chez Mr. Leroy á Lhopiteau, p. Voves (Eure et Loir). Camplin.

Manufaktura | DOBRO ZNATE | Konfekcija

DA DOBITE NAJLEPŠE IN NAJBOKŠE ŽENSKE ZIMSKE KAPUTE, MOŠKE, ŽENSKE IN DEČINSKE HUBERTUSE NAJFALEJ SAMO PRI

KR. HIRSCL IN SINOVA

Največja zaloga | MURSKA SOBOTA | Dobro blago

Prvovrstna

plemenska teleta

simodolske in montafonske pasme se oddajo v nadaljno vzgojo ali tudi prodajo pri Veleposestvu v G. Lendavi.

V BOGOJINI se potom

javne dražbe proda

lepa novozgrajena hiša z velikim gospodarskim poslopjem v zelo dobrem stanju iz proste roke, (licitacija) dražba se vrši dne 1. novemb. popold. ob 3. uri na licu mesta v Bogojini štev. 125. Podrobnejše poizvedbe se dobijo v BOGOJINI štev. 67.

2500·- Din.
rabite, da zaslužite
1000·- Din.
mesečno doma
Pišite: „ANOS“ Maribor

Naznanjam cenj. občinstvu, da

preselim svojo trgovino

v svoj novi trgovski lokal nasproti „Našega Doma“. Za to se mojim odjemalcem toplo priporočam

Karl Klepec Črensovci

IZMENJAVAM vsa oljna semena kakor tikveno, sunčeno in repično po najvišji %. In kupim po najvišji ceni trnovo ali (akacijevo) in jesenovo seme. **Albin Sagadin trgovina, Beltinci.** 3

TOMAŽEVA ŽLINDRA 18% vagonske pošiljke, franko vagon Ljubljana po Din 92·- za 100 kg; vsak nadaljni odstotek Din 6·-. — **Kmetijska družba Maribor, Melje,** telefon 20-83.

Oda se 160 m² zemljišča, ki je sposobno za zidanje hiše i 500 m² vrta i sadovnjaka v Petišovcih. — Pitati je pri Balkányi E. v Dol. Lendavi.

Bila si izmed tistih duš, o katerih svet ni nikdar govoril, še vedel ni, da si na svetu. Skrito je bilo tvoje življenje, v samoti je potekalo. Samoti te je privadila tudi naša hiša, ki stoji popolnoma na samem, postavljena sredi božje narave. Četudi si bila daleč od ljudi, so bili vendar ljudje tebi tako blizu, ker si živela vedno v bližini božji. Božje navzočnosti te je spominjal vsak dan sončni vzhod, žvrgolenje ptičev, krasna božja narava, ki si jo vsak dan občudovala. Bog te je obdajal, Boga si čutila v svoji bližini, Boga si nosila s seboj. Zato je bilo jasno tvoje lice, čist tvoj pogled, nedolžno tvoje oko. Dobrota je sijala s tvojega obraza, milina je obdajala tvoje obličje, a globoke brazde so razorale visoko čelo: res podoba vdano trpeče duše.

Že kot mlado dekle si morala zapustiti očetovo hišo in oditi v svet. Tvoja usoda je danes skupna usoda premnogih deklet Slov. Krajine, ki zapuste očetovo hišo, ker ni dovolj prostorna, ker jim ne daje tega, česar potrebuje njih mlado življenje. Za premnoge je to nujna potreba, ker jim domačija ne daje kruha, ne daje obleke; a za druge je velika skušnjava, katere ne znajo premagati. V tujini najdejo dobre službe, zaslužijo nekaj denarja, dobro se jim godi, a včasih trpe škodo na duši in bolje bi bilo zanje, da nebi nikdar zapustile očetove hiše. A ti si morala v službo, ker doma res nisi imela ne hrane, ne obleke. Pa Bog te je čuval i obvaroval vseh nevarnosti, da tvoja duša ni trpela nikake škode, da si ohranila svoje srce neomadeževano. Ko si pozneje spoznala tistega človeka, ki ti ga je Bog namenil za tovariša v življenju, si mu lahko z mirno vestjo darovala svoje srce, ki do tedaj ni poznalo druge ljubezni, kakor ljubezen do Boga, do staršev in sorodnikov. Tej ljubezni si ostala zvesta do smrti. Iz te ljubezni je vzklilo šestero otrok, ki so te veliko stali. V belečinah si jih rodila, v potu svojega obraza si jih redila, s solzami si jim lajšala gorje. Sama si bila doma z otroki, oče je moral po svetu za kruhom: nihče ti ni pomagal, vse je na tebi ležalo. A ti si skrbno vzgajala otroke, vodila skromno gospodarstvo. Veliko je bilo tvoje zaupanje v Boga in v Njegovo presveto Mater, močna tvoja volja, da te velike težave in stiske niso strle, ampak samo povečale tvoje zaupanje v Njega, ki vse premore. Pa tedaj sta bile vsaj dve, ki ste služile kruh za deco, po zimi ti je stal ob strani veren mož, ki te je tolažil, ki ti je pomagal nositi težko breme. Tudi on je imel le veliko zaupanje v Boga, čvrsto voljo, a vedno prazne žepe, ker so otroci vedno vse sproti pojeli. Tako sta se vsako leto borila za življenje drug poleg drugega v trdnem upanju, da Vaju Bog, ki Vam je podaril šestero otrok, ne bo zapustil, ampak Vama pomagal, da jih bosta postavila na noge.

Izbruhnila je svetovna vojna in tisti, ki ti je bil v življenju za Bogom edina opora, je moral oditi na bojišče in ti si ostala sama, tako sama, da te je bilo strah. O ne, ni si bila sama: obdajala te je krona šestero otrok, ki so stegovali nežne ročice in prosili vsak dan brez usmiljenja kruha. Oh, kako bi ga ti rada dala, a žal, da ga velikokrat sama nisi imela. Zjutraj si rano vstajala, doma opravila in potem šla na delo. Opoldne si se vračala z veliko butaro drv na ramenih. Otroci so ti hiteli naproti, stegovali ročice in prosili kruha, a kaj, ko v šumi rastejo le drevesa. In če še pomislim, da nismo takrat imeli lastne hiše, da smo bili v tuji hiši, da si ti morala še stanovanje plačevati, oziroma odslužiti; tedaj tvoje trpljenje postane veliko večje, ti se mi zdiš kot močna žena, ki jo navdaja božanska moč, da je zredila vse otroke močne in zdrave.

Minuli so tudi ti časi, ki so bili zate tako hudi; vrnil se je oče, vrnilo se je z njim upanje na boljšo bodočnost zate in za nas. Pa spet nove težave in novo trpljenje: prvi cvet je dozorel v naši družini in Gospod ga je presadil v večne gredice. Umrlo ti je najmlajše dete Micika, ki je imela tvoje prelepo ime. Bil sem takrat še majhen, a toliko se spominjam, da je bila njena smrt smrt majhne svetnice, ki je pa vendar v svojem kratkem življenju veliko pretrpela. Predno se je njena duša ločila od telesa, te je še enkrat pobožala, kakor bi ti hotela reči: „Zbogom, draga mamica, hvala ti za vse, kar si zame storila; jaz te ne bom pozabila pri ljubem Bogu, tam ti bom pripravila lepo mesto.“ Takrat sem prvič v življenju videl mrtveca, a bil je to tak mrtvec, ki sem ga lahko božal, ki se ga nisem prav nič bal. Zdelo se mi je, da spi. Pa danes vem, da res spi, kajti prebudila se bo na sodni dan.

Potem nova hiša, ki pomeni spet nove križe in težave. In ko se je vsakemu zdelo, da bo bolje, ni bilo nič bolje, ampak celo slabše. Otroci so sicer dorasli, a ne tebi, ljuba mati, ampak drugim: šli so v svet iskat boljše bodočnosti. Tako si spet ostala sama, a to samoto je grenila zavest siromaštva, ki ni pustila, da bi otroci ostali doma pri tebi, s teboj delali in ti bili v veselje. Ta osamelost te vendar ni potrla, ampak si vedno pogumno nadaljevala svoje delo, kakor da bi bila še v mladeniških letih. In če ti je kdo rekel, da bi bilo bolje, da bi katero izmed deklet pustila doma, si se izgovarjala na slabe čase, na svojo moč, a v srcu si prikrivala bol, ki so jo povzročala slična vprašanja. Končno je umrl tudi oče tako nenadoma, da nihče ni verjel, da se je vsakemu zdelo nemogoče. Ostala si sama, popolnoma sama. Trpljenje je zasekalo v tvoje obličje globoka, da neizbrisna znamenja, lice je postalo drobno. Sušila si se, kot se suši drevo, ki mu je odsekana korenina.

Končno so napočili boljši časi tudi zate: mladi gospodar je prevzel nase vso skrb, zvesta hči ti je stala ob strani; oba sta te ljubila s sinovsko ljubeznijo in ti skušala lajšati življenje. A bilo je vse prepozno: kelih tvojega trpljenje je bil poln do vrha, veselja sini bila vajena, zato ga nisi mogla mirno uživati. Neka notranja sila te je priganjala k delu, kakor da bi slutila, da se dan nagiba h koncu. In smrt te je zalotila na polju dela: umrla si kot mučenica dela. V svojem življenju si na postelji le iskala počitek trudnim telesnim udom, za bolezen nisi imela časa. No in sedaj je bilo telo izmučeno do smrti, navaden počitek ni bil zadosti, zato si se ulegla na postelj, da ne vstaneš več. Kratka je bila tvoja bolezen; telo je bilo namreč izčrpano in smrt je imela lahko delo ali bolje rečeno nobenega dela. Tvoje življenje je ugasnilo, kakor ugasne sveča, kateri je zmanjkalo gorivo. Gospod te je pred smrtjo obiskal in te okrepil za zadnji boj. Dal ti je moč, da si vdano sprejela trpljenje iz njegovih rok in da si se odrekla edini želji, ki si jo izrazila v zadnji bolezni: želela si še živeti, da bi svojega sina videla pred oltarjem. Bog ti je opravičil to željo, saj je naj-

Prošnja za novo aotobusno vožnjo.

Direkcija pošte in telegrafa v Ljubljani.

Prepis.
Št. 54329|IIIb-1938. dne 5. okt. 1938.

K štev. 63554|38.

Uvodjenje pošt. autobuskog saobračaja na liniji Dolnja Lendava—M. Sobota—Gornja Lendava.

Ministarstvo pošte in telegrafa in telefona odsek za poštni promet
B E O G R A D.

Na nalog št. 65554 od 23. sept. t. l. si dovoljujemo glede uvedbe državnega poštnega potniškega automobilskega prometa na progi G. Lendava-M. Sobota-D. Lendava poročati sledeče:

V našem poročilu d. štev. 86.415/III-37 od 15. jan. t. l. glede na odlok št. 95524/1937 od 18. nov. 1937 najavljeno poročilo smo predložili ministerstvu pod d. št, 4500/III-38 od 1. jun. t. l. v katerem je direkcija stavila konkreten predlog, da se v državni režiji uvede poštni potniški avtomobilski promet na progi G. Lendava-M. Sobota-D. Lendava. Na ta predlog je direkcija pod št. 39998/38 od 16. jun. t. l. prejela od ministerstva odlok naslednje vsebine:

U vezi izveštaja br. 4500 od 1. juna t. g. saopštava se direkcija da Ministrstvo nema ništa protivu uvodjenja poštanskog auto-saobračaja na liniji Dolnja Lendava-M. Sobota-G. Lendava ako direkcija ima mogučnosti da nabavi autobus in održavanje saobračaja osigura na teret redovnih joj kredita. U tom slučaju neka direkcija posebnim aktom zahteva načelno odobrenje za nabavku autobusa.

V našem gori citiranem predlogu smo izrecno omenili, da more direkcija uvesti avtomobilski promet na progi G. Lendava-M. Sobota-D. Lendava le tedaj, če stavi ministerstvo direkciji na razpolago potrebne kredite 1) za nabavo autobusa in 2) potrebna sredstva za redno vzdrževanje nove automobilske proge, ker direkcija ne razpolaga ne z autobusom za projektirano progo in ne s krediti za vzdrževanje nove proge. Vprašanje uvedbe automobilskega prometa na progi G. Lendava-M. Sobota-D. Lendava se vse dotlej ne more uresničiti, dokler ministrstvo ne dodeli direkciji avtobus oziroma potreben kredit za nabavo avtobusa in odgovarjajoči kredit za redno vzdrževanje nove avtomobilske proge.

V ostalem pa si dovoljujemo k posameznim točkam ministrskega naloga št. 65554 od 23. sept. t. l. poročati sledeče:

K t. 1. Uvedba poštnega potniškega avtomobilskega prometa na progi G. Lendava-M. Sobota-D. Lendava je iz nacionalno političnih ter gospodarskih razlogov za vse Prekmurje kot obmejno ozemlje nujno potrebna M. Sobota kot gospodarski center in sedež okrožnega sodišča vsega Prekmurja mora imeti z zaledjem, ki gravitira v ta center, dobre in hitre zveze, Vse okoliščine, ki prihajajo v poštev za uvedbo projektirane proge smo podrobno opisali in utemeljili v našem poročilu dir. štev. 4500/III-38 od 1. jun. 1938. katerega prepis je priključen. *Vsekakor pa je važno, če pride do uresničenja te zveze, da se uvede automobilski promet na vsej progi in ne morda samo med G. Lendava in M. Sobota oziroma M. Soboto in D. Lendavo.*

K t. 2. Direkcija iz sedanjega autobusnega parka ne more staviti na razpolago za novo progo autobusa, ker komaj izhaja s sedanjimi autobusi na že obstoječih progah. Zato je potrebno, da nam ministrstvo stavi na razpolago nov 22—30 sedežni avtobus z Diesel motorjem ali z bencinskim motorjem odnosno potreben kredit za nabavo autobusa in sicer:

1. *Din 133.000 za nabavo 25 sedežnega autobusa* (šasija in karoserija) *z Diesel motorjem odnosno*

2. *92.000 za nabavo 22 sedežnega autobusa* (šasija in karoserija) *z bencinskim motorjem ali*

3. *Din 105.000 za nabavo 30 sedežnega autobusa* (šasija in karoserija) *z bencinskim motorjem, kar bi najbolje ustrezalo vedno bolj naraščujočemu potniškemu prometu.*

Vsekakor bi se direkcija raje odločila za bencinski motor, ker je dosedanja praksa z Dieselmotorji pokazala, da so autobusi z bencinskim motorjem mnogo zanesljivejši in vzdržljivejši od Diesel motorjev, ki so glede pogonskega materijala sicer cenejši, pri vzdrževanju in popravilih zaradi kompliciranosti pa mnogo dražji od vzdrževanja bencinskih motorjev tako, da po zadnji regulaciji bencinskih cen režijski stroški niso dosti višji. Rentabilitetni izkaz, ki smo ga priključili našemu poročilu d. št. 4500/38 od 1. jun. t. l. je sestavljen na podlagi režijskih izdatkov za Diesel autobus. *Ker pa bi direkcija preuredila, če ministerstvo pristane na nabavo bencin-motorja ta motor na pogon z metan-plinom, bi ob sedanji ceni metan-plina bili režijski stroški isti kot pri pogonu z Diesel-motorjem t. j. letno za vso progo G. Lendava-M. Sobota-D. Lendava ca 74000 din* (glej rentabilitetni izkaz).

K t. 3. Ker bi nabavo nove šasije in karoserije ne mogli izvršiti pred potekom treh mesecev, bi avtomobilskega prometa na novi progi ne mogli uvesti pred 1. jan. 1939. Stroški za vzdrževanje nove proge bi znašali v zadnjem tromesečju januar—marec tekočega proračuna ca 20.000 din. Ta znesek bi mogla direkcija kriti izredno ji otvorjenih kreditov za vzdrževanje avtomobilskega prometa, tako da v tekočem proračunskem letu zaradi nove proge ne bi bilo potrebno povečati za letos odmerjeni kredit za avtoslužbo.

K t. 4. Nova avtomobilska proga bi bila vsekakor aktivna, kar sledi iz naslednjega: Primerjajoč potniški promet na že obstoječi avtomobilski progi: Rogaševci-M. Sobota-Dol. Lendava smo določili dohodke potnikov in prtljage letno na 119.431 din, dočim bodo znašali dohodki na obstoječi progi v tekočem proračunskem letu 270.000 din. Naša kalkulacija je minimalna v resnici pa računamo, da bodo znašali dohodki ca 180.000 din poleg tega pa bo poštna uprava prihranila istočasno 25.385 din na izdatkih za prevoz pošte.

Vračamo ministrski spis št. 55767/38 in 95524/37.

Telegrafsko telef. odsek v. tehn. sekretar: Ing. Eržen s. r.

Direktor pošte in telegrafa: Dr. Vagaja s. r.

Ta prošnja ljubljanske pošt. direkcije je za naš kraj velevažna. Pripomniti pa moramo, da bo ta proga samo tak hasnila našemi kraji, če 1) potniki lejko prido na sodišče i na sresko načelstvo v Soboti i Lendavi, 2) če dijaštvo pravočasno pride v šolo i 3) če se potniki i dijaštvo lejko pravočasno vrne z Sobote i Lendave na svoje domove. Ovak bi avtobus vožnja mela jako mali pomen. Zato prosimo merodajne činitele, da določijo vozni red tak, da se tem zahtevam vgodi.

„HIŽIČKI DOMAČOJ"

Horvat Terezija i Tibaut Marija, Dittelstedt, Nemčija. Prečastiti g. urednik! Pozdravleni v Jezuši i Mariji, ki tak lepo skrbite za nas izseljence. Lepo se Vam zahvalüjevi na rednom pošilanji Novin, štere so nam na velko veselje. Vsaki tjeden komaj čakavi, da naj obiščejo. Naznanivi Vam, da svi prišle k dobroj krščanskoj hiži. Vsako nedelo lehko idevi k sv. meši. V molitvaj se spomnivi tüdi Vas, g. urednik i prosivi Boga, naj Vam podeli še vnogo let življenja brez bridkosti i trplenja, da bi tak mogli skrbeti za nas izseljence. Dugo se nesvi oglasili, ali najne misli hitijo vsaki čas v lübi domači kraj. Pozdravlavi tüdi g. župnika Zadravca, čč. šolske sestre v Žižkih i Marijino drüžbo. Pozdravlavi tüdi svoje drage starše, brate i sestre, vse soside, celo črensovsko faro, posebno najno rojstno ves Žižki. Pozdrave pošilavi tüdi celoj Slov. Krajini. Pozdravlata g. urednika tüdi dve Cigan Mariji iz D. Bistrice.

Kolenc Marija, Gross Santersleben. Prečastiti g. urednik! V imeni Jezuša i Marije Vam začnemo pisati par reči, s šterimi Vas najlepše pozdravim i vam želem lübo zdravje od Boga i od Bl. D. Marije. Prečastiti g. urednik, redno dobivam Novine, na šterij se vam prav lepo zahvalim. Naznanim vam, da se mi ne godi preslabo v tüjini. Samo to je žalostno, da smo med samimi evangeličanci i mamo predaleč v katoličansko cerkev. Včasi zato idemo, če ne slabo vreme i če ne smo preveč trüdni. Tü v okolici nas je dosta Slovencov, vsako nedelo pridemo vküp i čtemo Novine, pa pri njih pozabimo na težkoče tüjine. Jako nas je razveselila številka, v šteroj so bile natiskane lepe Marijine pesmi, ki smo je vsi veselo prepevali. 6 mesecov že prebivamo v tüjini, približavle se čas, da se bomo povrnoli v domovino. Pozdrave pošilam tüdi celoj törjanskoj fari, njenim dühovnikom svojim dragim domačim i posebno rojstnoj vesi Turnišči.

Nemet Marija, La Chatre. Prečastiti g. župnik! Pogosto se vam oglašam iz tüjine. Naznanim vam, v kakšem strahi smo živeli mi v dnevaj, kda se je čülo vsepovsed: „La guerre!" — vojna prej bo. Lüdje so bili vsi tužni, tihi. Ženske so jokale, možki so bili žalostni. Lübi Bog pa nas je rešo te nesreče. Edno nedelo so preč. g. dekan opravili pred ispostavlenim Najsvetejšim molitve za mir. Čüdno se mi je vidlo, da se je te den cerkev tak napunila. Drüge nedele toga ne bilo viditi. G. dekan so se zahvalili za številno udeležbo pri pobožnosti i opominali lüdi, naj dosta molijo, da nas Bog reši nesrečne vojne. — Lüstvo je zapüščalo Pariz, naše mesto se je punilo. Ništerni možki so že odišli na določena mesta. Težko smo čakali, ka nam radio prinese, ali vesele ali žalostne novice. Poslüšali smo govor pariškoga kardinala Verdier-a, govor sv. Oče i meli smo malo vüpanja, da se poravnajo mirnim potom. — Drügo zajtro pa je bilo vse veselo: nevarnost bojne je minola. Hvala dobromi Bogi, da nas je rešo nesreče. Po obedi smo vsi s punimi kupicami kričali: „Vive le France! Vive Daladier!" — Živijo Francija! Živijo Daladier! — Prečaštiti gospod! Na den, kda se je vršila velka proslava 25. letnice Novin i 20. letnice osvobojenja Slov. Krajine, sam bila v dühi z vami. Bogi sam se zahvalüvala za vse dobrote, ki jih je podelo Slovenskoj Krajini v tej letaj. Popoldne sam se vozila v oddaljeni varaš in najšla nekaj naših izseljencov. Pogučavali smo si od lepe proslave, ki se je vršila. Mi smo pa tak deleč v tüjini. Posebno jaz sem sama v toj okolici. Pa se vseedno dobro počütim: moja tolažba sta Jezuš i Marija. Zahvalim se vam na vašij lepij listaj, ki so mi na velko tolažbo tü v tüjini. Tüdi moja mati i sestra, ki sta v Nemčiji, vas lepo pozdravlata i se vam zahvalita na rednom pošilanji vaših listov. Pozdrave primite tüdi od Zorgar Ane. Tüdi jaz vas, g. urednik še ednok prav lepo pozdravim. Pozdravlam tüdi svojega ato, sestre, dedeka, babico, posebno sestre iz Marijine drüžbe, gg. dühovnike i celo Slov. Krajino.

---

plemenitejša za krščansko mater in dal ti je tudi moč, da si s trpečim Kristusom dostavila. „O ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi". Žrtev je bila dokončana. Angel Gospodov se je približal k tvoji postelji, razrezal rahlo vez, ki je še tvojo dušo vezala na ta svet. Ti si pohitela v nebo, kjer te je čakal ljubi Bog, da ti poreče tisto veliko besedo: „Pridi zvesta služabnica, prejmi plačilo, ki sem ti ga pripravil od začetka sveta". Tvoje telo pa je ostalo mrzlo: zavladala je v hiši smrtna tišina, ki jo je prelomilo tu pa tam jokanje in vzdihovanje domačih in prijateljev. Sirote so jokale in še danes jočejo za materjo, ki je nimajo več. Prišel je tudi tvoj sin, ki si ga ti pričakovala duhovnika, da boš z njegovim blagoslovom legla k počitku. Ni ti bilo dano od Gospoda, sin ni bil vreden te sreče. Nisi mu mogla povedati niti zadnje besede, ker ni našel več tebe, ampak le tvoje ledeno mrzlo telo. Pa on je razumel to tvojo zadnjo besedo, jo nosi v srcu kot najdragocenejši spomin nate, o zlata mati. In ko mu bo dano žrtvovati nekrvavo daritev sv. maše, boš ti tista, ki ga boš spremljala, ki se te bo spominjal pri prvi in vsaki daritvi.

Še vam, drage sestre in sorodniki, ki se jočete z menoj za materjo, eno besedo v tolažbo. Mati nas ni zapustila za vedno; preselila se je od nas k ljubemu Bogu, kjer se zdaj že veseli z ljubim očetom. Tam nas počaka in pripravi prostor. Tudi mi bomo drug za drugim zapustili to solzno dolino in se preselili k njej. Odkar smo odrasli in se porazgubili po svetu, se nismo več zbrali vsi skupaj v očetovi hiši. Le enkrat smo se mislili zbrati in bilo je še pravočasno, pa očeta takrat ni bilo doma. Danes manjkata oba stebra naše družine, oče in mati. Odromala sta v pravo domovino in se ne bosta več vrnila. Ker se ona ne moreta in nočeta več vrniti, nam preostaja samo ena rešitev, da gremo mi za njima. Pot je vsem znana: vsak naj nosi križ, ki ga je prejel od Boga, dokler nas Gospod ne pokliče k sebi. Smrt nas bo zopet združila z ljubo materjo in z dragim očetom in sicer tako združila, da se ne bomo nikdar več ločili od njih.

Zelko Anton, Turin, Italija, iz Cankove.

Za god popotnega nadangela.

Saj verujemo, da še hodiš po zemlji in varuješ tudi telesne nesreče. Ali ta naša vera je včasih tako slabotna, da bi najraje vzkliknili s tistim bolnikom iz evangelija: „Verujem Gospod, pomagaj moji neveri". Menda bi moral spet priti med nas kot krasni mladenič ali kakor mož v v blestečem oblačilu, znanilec vstajenja naše vere. Kakor Peter smo šli po vodi kakor po suhi zemlji; pa se je zamajala naša vera v viharju dvomov. In zamajala so se tla pod nami. Prosi Gospoda, naj nam da rešilno roko in je več ne odtegne.

Mi večni potniki, vsi izseljenci, romajoči v domovino ... Ne samo, da so naši očetje včasih slepi; kar je še huje, mi sami smo slepi večkrat, ko nas zagrinja tema grehov in nevere.

In žolč se nam razliva ne v kesanju nad grehi, ampak v krivični jezi nad brati. Niti jokati več prav ne znamo: solze so se nam posušile ali jih pa sploh ne zmoremo več, tako smo postali brezčutni.

Spimo strašno spanje. Pa se nam ne prikažeš, kakor si se sam ali Tvoj tovariš Jožefu. Niti budni ne čujemo tvojih opominov, kaj šele v spanju, kakor so jih modri z vzhoda.

Ne pretresa nas navzočnost tvojih bratov, ki so nam nasprotni postali, ko so v oholosti odpadli. Neopazno podlegamo njih skušnjavi, pa ne prihajajo k nam šele po 40 dnevnem postu; kot je angel skušnjavec h Gospodu prišel.

Niti se ne strašimo, ker nam angel ne govori kakor je nadangel Gabriel Mariji sami. Ni nas vrgel na zemljo prihod nadangela Mihaela, vodje nebeških čet, kakor se je to zgodilo preroku Danielu.

Ni se nam angel prikazal v svetišču, ne na poljani, nam pastirjem, ki tolikrat črede ne vodimo k pravim Jaslom.

Veliko bolj kot telesne bi rabili duševne kopeli, mi bolniki vseh vrst; kopeli, ki jo napravi zdravilno milost, prihajajoča iz onostranstva, kjer je tudi tvoje bivališče.

Sami se nam skrivajo duševni mrliči, vsaj mnogokrat, ker je menda premalo v nas tiste moči, ki se v tvoji navzočnosti rodi.

Če bi samo posojilo denarno nazaj hoteli; in ženo, rešeno oblasti satanove. Ali hlepimo za krivičnim denarjem in gorimo za ženami. Pa si brez strahu hočemo oprati umazane noge, s poti grehov; in komaj v zadnjem hipu opazimo, da bi nas rad požrl zviti sovražnik.

Prosimo te, znova ga zveži v puščavi, da nam ne bo mogel škoditi, v nas pa obudi spomin na tisto rešilno Trpljenje Močnejšega, ki veže satana Močnega.

In naj teh misli ne prevpije pred Prestolom toženje demonov, ampak zveži te razstresene zbegane cvetke v skromni šopek in ga s svojim opravičilom podišavi, da bo vsaj malo prijetna ta molitev pred Vsemogočnim, za tvoj veliki god, popotni nadangel Rafael.

Novine izhajajo vsaki četrtek za prišestno nedelo. — Za tiskarno Balkánji Ernest, Dolnja Lendava. — Izdajatelj in urednik: Kleki Jožef, župnik v pok.